

SØNDAG D. 7. DECEMBER 2008. 2. søndag i advent.

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Esajas Bog kap. 12 v. 2-3.

Gammeltestamentlig læsning: Esajas Bog kap. 40 v. 1-8

PRÆDIKENTEKST: **Johannesevangeliet kap. 3 v. 25-36**

Adventstiden er en forberedelsestid - forberedelse til at modtage Kristus, som kommer til verden. For det er en gammel, solid erfaring, at det kræver forberedelse af os - en hjerte-, sinds- og tankeomstilling - hvis storheden, rækkevidden, kærlighedens grænseløshed i Guds Søns komme til verden blot i nogen grad skal gå op for os.

I gamle dage her hos os var adventstiden derfor en fastetid, en stille tid til bøn - og er det stadig i de katolske og ortodokse lande.

Det præg er svært at genkende i en almindelig dansk advent - måske bortset fra, at jo nærmere vi kommer til julen, des mere afgrænsede og indadvendte - mest indadvendte i familien bliver vore aktiviteter.

Men advent-fasten skulle ikke vende os indad. Den skulle vende os opad og udad.

Sagt i kirketerminologi : Adventstiden rummer et stærkt missionsperspektiv.

Det er jo netop storheden og rækkevidden og kærlighedens grænseløshed i Guds Søns komme til verden, vi skal besinde os på. Og vores plads midt i det.

Og de bibeltekster, der møder os, når vi samles til gudstjeneste i adventstiden, lader os mærke suset af Guds evige stræben efter at frelse sin skabning.

Vi hører de gamle Messiasprofetier, som på én gang griber fat i Guds trofasthed mod sit gamle ejendomsfolk og rækker helt frem til Guds Søns komme, og længere endnu. Vi hører evangelietekster, som kobler til profetierne og siger, at det sker nu, og tekster, som peger frem til Kristi genkomst, når hans rige skal fylde Himmel og jord.

Det er adventstidens perspektiv - Guds frelsesstræben og frelsesvej med sit folk og sin skabning fra først til sidst.

Dér et eller andet sted på den vej befinder vi os lige nu.

Og vi befinder os her med det formål - fastsat af menighedens Herre, Jesus Kristus - at alle mennesker på denne jord - inkl. Silkeborg - skal høre de gode nyheder om Guds frelse i Jesus Kristus : At Gud er kommet os i møde, synden er sonet, Himlen er åben, Guds Ånd er kommet til os, så kærlighed, sandhed og ret kan være indholdet i vort liv og vort fællesskab og vor verden - på trods af, at verden ser ud som den gør.

Enhver kan frit øse vand med glæde af frelsens kilder - og de tørrer aldrig i evighed ud.

Det er et ubegribeligt stort perspektiv at blive sat ind i, og at skulle besinde sig på for at bevæge sig ud i. Vi sammenfatter det i ét ord : Mission - sendelse - at vi er sendt af Kristus til verden:

“Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer,” sagde han.

Når vi har sagt “mission” i vores sammenhæng, så begynder straks vi at tænke “aktiviteter” - “planer” - “projekter” - og ikke sjældent høres det store ord “visioner”, for missionsperspektivet *er* stort. Det er godt alt sammen, men midt i alt det glemmer vi meget let en helt *grundlæggende* missionsvision, som ikke ligner vore andre visioner og planer og aktiviteter, og dog er helt afgørende for, at vor sendelse til verden lykkes.

Vi lærer denne vision af Johannes Døberen.

Han er en mærkeligt uplacerbar figur i Bibelen. Hvis man ikke har andet at lave, kan man få megen tid til at gå med at diskutere, om han var en af den Gamle Pagts profeter, eller om han

hører hjemme i den Nye pagt. Han var nemlig sådan en overgangsfigur. Han siger om sig selv, at han blot er en røst af én, der råber i ørkenen: Ban Herrens vej!

Han skulle "blot" bane vej for en anden - Kristus.

Det er ikke mange, der har det godt med at agere overgangsfigur. Spørg bare dem, der har været ansat i et vikariat, uden at vide, om de kunne få stillingen, når der skulle fastansættes én i den. Det er meget utilfredsstillende, og man føler måske, at tilværelsen går lidt i tomgang eller står på stand by.

Vi vil helst være noget - være med i en udvikling - sætte præg på tingene - være med at forme visionerne - skabe noget blivende og varigt. Og det er udmærket.

Og tidens kultur og norm, som pålægger hver enkelt at profilere sig selv for at blive accepteret, gør det ikke spor lettere at være overgangsfigur.

Men det har nok aldrig været umiddelbart tillokkende.

Måske var det Johannes' disciple, der havde sværest ved at acceptere det : »Rabbi, han, som var hos dig på den anden side af Jordan, han, som du har vidnet om, han døber nu selv, og alle kommer til ham.« Hvad er nu det for noget rod. Vi troede, det var dig, det handlede om.

Men Johannes accepterer sin gudgivne position som overgangsfigur i Guds mission til verden. Hans opgave var at bane vej for Kristus, og han konkluderer :

“Han skal blive større, jeg skal blive mindre.”

Det var det, hele Johannes' liv og virke gik ud på : Han skal blive større, jeg skal blive mindre.

Og det er grundvisionen for enhver, der sættes ind i Guds store missionsperspektiv - også for os - for i det perspektiv er vi alle overgangsfigurer - budbringere, formidlere: Han skal blive større, jeg skal blive mindre.

For det er *hans* rige, der skal komme - ikke vort.

Det er *hans* herredømme - og ikke vort - hele skabningen skal bøje sig for.

Det er *hans* herlighed - og ikke kirkens - der skal fylde jorden.

Det er *hans* kærlig, alle mennesker skal favnes af.

Det er *hans* kilde, hvert menneske skal øse af til evigt liv.

Enhver, der har mødt Jesus, taget imod hans kald og i dåben ladet sig indvie til at være med i hans mission til verden, har *én* opgave i livet, som må gennemsyre alt, hvad vi bruger livet på: At pege hen på Kristus, at bane vej for *ham*. Og på den vis er vi også overgangsfigurer, og dog oplever vi at være med i det mest blivende og varige, som overhovedet tænkes kan, for “ Den, der tror på Sønnen, har evigt liv.”

Det handler om Kristus. Han skal blive større, og vi skal blive mindre.

Og dog sker det ofte, at vore kirkelige aktiviteter og planer og visioner stiller sig i vejen for Kristus, fordi det ligger dybt i vor syndige natur, at det er os, der skal ses, os, der skal være noget

-

os, der skal have menneskers accept og sympati -

vort fællesskab, der skal ses og kendes for dets varme -

vor kirke, der skal vokse.

Alt det er slet ikke ringe eller forkert - men det bliver forkert, hvis det bliver målet i sig selv.

Over og i og under alt dette skal målet være, at Kristus bliver større, og vi bliver mindre, for det er i ham og kun i ham, vi selv og mennesker omkring os finder frelsen og livet .

Hvis du synes, at du har hørt alle disse ord før, så er det sikkert rigtigt - og så har du en god hukommelse. For indtil nu har det været præcis den samme prædiken, som jeg holdt her i kirken for tre år siden.

Dengang - for tre år siden - fortsatte prædikenen sådan:

I menigheden her har vi så småt taget hul på en proces, der gerne skulle bringe os videre. Til januar skal vi prøve at drøfte og nytænke begrebet menighedsledelse.

Den proces, vi tog hul på dengang, har båret frugt. Vi har fået en menighedsledelse. Og vi har fundet en ny måde at vandre sammen.

Når vi ser tilbage på de tre år og på den vandring som processen var - hvad var da vort pejlemærke, vort fokus, som vi i samtale og bøn måtte holde hinanden fast på?

Det var Jesus Kristus.

Og det, der kom ud af processen, må vi se som hans gaver til os som menighed.

Det var - måske en bisætning - men dog en sætning i Guds store vision for hele sin skabning.

Processen fortsætter - vandringen fortsætter. Og vi er blevet stillet over for den udfordring at finde en ny vision for vor menighed.

Derfor har jeg følt, at det var tid at sige det samme som for tre år siden.

For vore egne drømme, eller vor utålmodighed, eller vor utilfredshed, eller vor træthed kan så let flytte vort fokus væk fra Kristus og over på os selv - og det må ikke ske, for så bliver det en vandring ad afveje.

Han skal vokse, og vi blive mindre.

Det betyder ikke, at vi skal krybe i musehuller og ringeagte, hvad Jesus Kristus har gjort os til.

For han har sagt til hver enkelt af os: "Du er den levende Guds barn."

Og hvis du har svært ved virkelig at tro det, så lyt efter i dit hjerte, når vi om lidt deler Herrens måltid med hinanden, og han selv siger: "Jeg gav mit liv på korset for dig - du er min søster, du er min bror - min Ånd bor i dig - du er Guds barn."

Jo mere vi vedkender os, at vi er den levende Guds børn, des mere vil vi se, at vort liv bærer frugt til opfyldelsen af Guds vision for sin skabning, når Kristus bliver stor i vort liv og vort fællesskab, og vi bliver små.

Han skal vokse, og jeg blive mindre.

Det ligger vor menneskelige tanke og natur så fjernt at blive små, for at en anden kan blive stor.

Derfor har vi brug for det, som adventstiden oprindeligt var tænkt til: Tid til stilhed, faste og bøn - tid til at fokusere sind og tanke og hjerte på et ufatteligt, at den hellige Gud selv tog plads blandt de mindste, for at bære vor synd og løfte os syndere op til værdigheden som Guds børn.

Vi kan sige ordene, men vor tanke kan ikke rumme det.

Men når vi giver Kristi Ånd plads i vore hjerter, så bliver det vort livs virkelighed, og vort privilegium, at vi har del i den samme Guds kærligheds mission til verden - og det bliver vort livs lykke, når vi ser, at han bliver større, og vi selv bliver mindre.

Lad os bruge nogle øjeblikke nu i stilhed i tak og bøn til ham.